

bessant sa essencia lluny, lluny, remontan-se
de la terra podrida.

Con un' au ressegada que las gebres
la forsa han mort de sas lleugeras alas
cantant am tendre veu all-adas vellas
que ningú escolta.

Com un sospir del cel, quina tonada
turbès l' estrépit y burgit que mouhen
am llurs festeigs de foc, de sofre y brasas.
negres dimonis.

Aixís el gay poeta bruncint l' arpa
en mitj de la mentida y del sarcasme
de nostre segle impur, respirant peste
la vida canta.

Au que refila 'n l' encimada branca
posadas de dolçor que 'ls cors no entenen!...
el ser que vols renaixer, impossible
es ja cadavre.

Flor flayrant esclatada entre la brossa
del colos llac del mon, ¿perque 'l coll alças
si sa fangosa alé ta essencia mata
marcit ton calçer.

Angel hermós que portas el missatge
p' aconortar els cors, remonta enlayre
si no vols enrogir de las blasfemias
que l' home llança!

Tu vius per un eugany, com la palmera
que del pais aymat l' han allunyada
y anyora l' ardent sol, en mitj las gebres
bay corsecant se!

El mon que no 't compren, diu de tos somnis
que son follias ¡en va vols que gosi
las dolçors de lo gran, de las bellesas
que tu tant aymas!

Que l' home te per cor, d' acer forjada
un' urna ferma que tant sols coveja
l' escepticisme dur, el fret sarcasme
mes miserable,

Tu parlas somiant goig y venturas
com somian els angels en la gloria
alli s' alava a Deu, açí sols regna
la vil materia.

No cantes á la Patria ¡no Poeta!...
Ton cantar si enardir fa 'l cor del joves
els pod portá a morir, mes no somi-his
p' ells jorns de gloria.

Que qui porta 'ls destins de mare Patria
am cor perjur, pervers, juga am sas vidas
com el mes vil jueu que trafiqueja
infam negoci.

No cantes á la Patria no Poeta!
¿Perque d' un passat gran fer-ne memoria
si ja no alena 'l cor per conquerine
vellas grandesas?

Veu els casals hont viu escrita en marbres
l' alçada colosal de son imperi

eu runas, profanats, que ningú atura
que á terra cayguin?

Doncs no cantes á Patria, que 's perdria
ta veu en la fredor del mort silenci
com el piuar d' aucell que 'n desert cerca
per fer niarada.

No cantes á la Fè del cel guspira
que alluma nostra ment, com far clarissim
mostrant-nos l' ansiat port de tonança
que 'l cor somia.

L' abisme crida, negra gola bada,
per hont l' home febrós, retut, devalla
obrint son blasfem llavi, fret, irònic
esceptic riure...

No cantes á la Fé, que si estudia
l' home de cor pervers, per fins indignes
podria fins tacar sa vesta santa
que 'ls angels besan.

No cantes á l' Amor! que ja es mentida...
¿no sents el fret dringar de l' or que conta
per vendre 'l nom d' espós, l' hereu infame?
¿sents l' or com dringa?

¿No veus del bras d' un vell lletj y decrepit
una jova donçella? ¡sols l' enllassa
am l' home que no vol, grapat de plata!...
Amor... ¡mentida!

Ja no es del cast Amor la pura flama
lo que al jovent convoya 'n las balladas...
¡es la febre lasciva que corseca
la bestia humana!

No cantes, enmudeix, ta fantasia
desperti de aquest somnis que tant ayma,
que el mon si are 't llegeix y s' entusiasma
y pod ser fins llegin-te riu y plora
t' escupirà á la cara am vil cinisme
com un ser desgraciat consideran-te
y esfullant tos llorers dara-'t per paga
de foll el tractel!

JOAN BARNEDA.

Figueras Maig 1897.

PLUMADA

Si han esqueixat ton cor crudels espinas
punjantas com l' acer,
no plores ¡oh poeta! canta, canta,
la Patria d' un bon, temps.
Enjoya boy polsant, la grata lira,
els catalans terrers,
y canta sempre, canta poeta insigne,
la patria et veu l' alé.

¡Oh si!... que Catalunya no ho voldria
tenir fills bordissenas.

JOAN MALLOL.